

ЖЕРТВАТА НА БЛАГОДАРНОСТ !

Дейвид Уилкерсън
21 Юли 1997

Един от най-важните стихове в цялата Библия се намира в 1 Петрово. Апостолът говори за нуждата от това вярата ни да бъде изпитана: „С цел: изпитването на вашата вяра, като е по-скъпоценно от златото, което гине, но пак се изпитва чрез огън, да излезе за хвала и слава и почест, когато се яви Исус Христос“ (1 Петрово 1:7).

В същият пасаж Петър ни казва какво можем да очакваме по време на изпитанието на вярата ни: „... ако и за малко време да скърбите сега, (ако е необходимо), в разни изпитни...“ (стих 6)

Гръцката дума, използвана тук за „изкушение“ означава „доказване, изпробване, изпитване с трудности и препятствия“. Един превод казва така: „скърби, които ви подлагат на изпитание“. Петър казва: „Ако си последовател на Исус Христос, тогава ще преминеш през много тежки изпитания и изкушения. Ще бъдеш изпитан жестоко!“

Петър казва ясно, че подобни изпитания на вярата не са предназначени за обикновените християни. Тези огнени изпитания са предназначени за посветените вярващи, за онези, които са осветени, покорни, опръскани с кръвта на Исус, християни, които имат „жива надежда“ поради вярата си (виж стихове 2-5).

Просто казано, Бог ни казва чрез този пасаж: „Вярата ти е скъпоценна за Мен, по-скъпоценна от всичкото богатство на този свят, което един ден ще изчезне! И в тези последни дни, когато врага изпрати цялото зло срещу теб, искам да можеш да останеш твърд, с непоколебима вяра.

Но за да сътворя такава златна вяра у теб, трябва да те заведе на място на големи изпитания. В крайна сметка всички скъпоценни метали се изпитват чрез огън. Така че трябва да знаеш предварително, че идват големи изпитания!

Тези огнени изпитания траят само известно време. Ще преминеш през моменти на голяма тежест, тъга, скръб, отчаяние. Небесата ще изглеждат като месинг. Ще се чудиш дали въобще чувам молитвите ти. Понякога ще бъдеш изкушаван да се откажеш.

Но Аз ще те благословя и ще те пазя във всеки черен ден! Ти просто трябва да имаш вяра в Мен. Ще бъдеш пазен чрез силата Ми чрез вяра!“ „... които с Божията сила сте вардени чрез вяра за спасение, готово да се открие в последно време.“ (стихове 4-5)

Възлюбени, тези огнени изпитания на вярата ни са важни, понеже Божията опазваща, спасителна сила се освобождава според степента на вярата ни в Него. Колкото по-силна е вярата ни, толкова по-силно се освобождава пазителната Му сила в живота ни.

Павел свидетелства, че е преживял такива тежки изпитания и беди: „в служене на Господа с пълно смиреномъдрие, със сълзи и с напасти, които ме сполетяха...“ (Деяния 20:19). Апостолът използва същата гръцка дума за „изкушение“, която използва и Петър. Тя означава „изпитателни, каращи ни да се доказваме беди“. Той признаваше: „Знам, че с всичко, през което преминавам, Господ се опитва да формира нещо в мен. Той иска да създаде трайна вяра!“

Яков пише: „Считайте го за голяма радост, братя мои, когато падате в разни изпитни, като знаете, че изпитанието на вашата вяра произвежда твърдост.“ (Яков 1:2-3). Тук той не говори за изкушенията на похотта или за това да се следват желанията на плътта. Не, той използва същата дума за „изпитания“, която ползват Петър и Павел - „беди, които ни карат да се доказваме“.

Яков казва: „Когато ви сполетят големи изпитания, радвайте се! Можете да бъдете сигурни, че в такива времена Бог работи във вас. Не дяволът е този, който ви преследва и се опитва да ви събори, а Господ, който се опитва да ви изгради. Той работи, като ви води до място на почивка и вяра в Него!“

Аз вярвам, че едно от нещата, с които Господ иска да се справи най-вече в църквата Си е нетърпението. Нетърпението е корена на цялото мърморене и оплакване. Където има нетърпение не може да има вяра.

А Божите хора са изключително нетърпеливи! През цялата история ние непрестанно сме давали крайни срокове на Бог, викайки: „Господи, как трябва да се молим за това? Къде си? Ако не направиш нещо, скоро ще бъде твърде късно!“

Но Бог не отговаря на този вид молитви. Вместо това Той продължава да ни изпробва, да се справя с нетърпеливия ни дух!

Има изход от големите ни изпитания!

Петър ни казва: „то знае Господ как да избави благочестивите от напаст...“ (2 Петрово 2:9). Отново е използвана същата гръцка дума за „напаст“ - „беди, които ни карат да се доказваме“.

А Павел пише: „Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек; обаче, Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите.“ (1 Коринтяни 10:13)

Много ясно – Бог не иска да ни държи в изпитания. Защо Той би желал да ни държи в изпитание и скръб? Той не приема никаква слава от това да изпитва децата Си, а от резултатите от нашите изпитания! Има само един начин да избегнем изпитанията си и това е като преминем теста. Помислете: когато бяхте ученици, как избягахте най-накрая? Като взехте изпита. И ако не го бяхте взели, повтаряхте класа. Това беше случая с древен Израел, когато Бог ги заведе при Червено море. Бог изпитваше народа Си, проверяваше дали са

верни. Той ги заведе до ръба на унищожението като ги обгради с планини от двете страни, море от третата и приближаваща армия от четвъртата. Фразата на Яков „падате в разни изпитни“ (Яков 1:2) говори за изпитанията на Израел. Тя означава „да бъдеш хвърлен в яма и обграден от врагове“. Това се случи с Израел. Бог ги постави буквално в ямата – невъзможна по човешки ситуация!“

Но Господ постави Израел в тези обстоятелства като очакваше определена реакция. Той искаше народа Му да си признае безпомощността. Искаше да ги чуе да казват: „Ние помним как Бог ни освободи от чумите. Помним как ни изведе от пещта на скръбта, където правехме тухли без да ни дават слама и нямахме почивка. Ангелът на смъртта дойде над страната, но никое от децата ни не умря.“

Бог ни освободи тогава и ще го направи и сега! Нека се радваме във верността Му. Той е Бог и ни е обещал да ни пази. Той ще ни пази от всеки враг, който излезе срещу нас. Сега нека всички танцуваме пред Господ с благодарност!“

Може би си мислиш: „Как е възможно Бог да очаква от Израел да имат такава реакция? Те бяха само хора и бяха изпаднали в безнадеждна ситуация. Наистина ли от тях се очакваше да танцуват по време на тези ужасни обстоятелства?“

Да, абсолютно! Това беше тайната за излизане от трудностите им. Виждате ли, Бог иска нещо от всички нас, когато сме смачкани от проблеми и изпитания. Той иска да Му дадем жертва на благодарност по време на всичко това!

Аз вярвам, че Яков беше открил тайната когато съветваше: „Считайте го за голяма радост, братя мои, когато падате в разни изпитни“ (Яков 1:2). Той казваше: „Не се предавайте! Направете олтар в сърцата си и дайте радостна благодарност по време на трудностите си.“

Разбира се, Израел даде хвала и благодарност на Господ, но те направиха това от погрешната страна на Червено море! Да, хората се радваха цяла нощ, но Бог не изпита удоволствие от това. Всеки може да вика от благодарност след като дойде победата. Но въпросът, който Бог задаваше на Израел беше: „Ще Ме хвалите ли преди да ви помогна, докато все още се намирате в битката?“

Аз вярвам, че ако Израел се бяха зарадвали от „трудната“ страна на Червено море, нямаше да трябва да бъдат изпитвани отново при водите на Мера. Ако бяха преминали теста при Червено море, водите на Мера нямаше да са горчиви, а сладки. И Израел щяха да видят как вода блика навсякъде в пустинята, а нямаше да трябва да стоят постоянно жадни.

Вместо това Бог трябваше да продължава да изпитва Израел, очаквайки вярата им да нарасне. Те се изправяха много пъти пред битки, изпитания, изкушения, понеже никога не повярваха в Бог. А изпитанията ставаха все по-трудни и интензивни, защото хората нито веднъж не се спряха по време на тях за да предложат на Господ жертва на благодарност!

Темата за благодарността стигна до мен наскоро по време на големи лични трудности

По това време църковната ни сграда се нуждаеше от голям ремонт. Проблемите на миряните се трупаха. Всеки когото познавах изглежда преминаваше през някакъв вид изпитание. А аз чувствах бремето на всичко това.

Накрая се завлякох в офиса на жена ми и издърнках: „Просто ми писна! На предела на силите си съм. Трябва да си почина за месец. Искам просто да изчезна и да не правя нищо.“

След това отидох в кабинета ми и седнах като се самосъжалявах. Започнах да се оплаквам на Бог: „Господи, докога ще ме държиш в този огън? Докога трябва да се моля за тези неща преди да направиш нещо? Не виждаш ли колко е отпаднал духа ми? Всичко изглежда блокирано от някое обстоятелство. Молитвите ми са по-горещи от всякога досега. Въпреки това нищо не се случва. Кога ще ми отговориш, Господи?“

Изведнъж Святият Дух слезе върху мен и се почувствах засрамен. Той прошепна в сърцето ми: „Просто започни да ми благодариш сега, Дейвид. Дай ми жертвата на благодарността за всички неща, които съм направил за теб и за това, което ще направя за теб в бъдеще.“

Благодари ми за служението на Таймс Скуеър, за здравето ти, за семейството ти, за това, че спасих жена ти и дъщерите ти от рак. Дай ми жертва на благодарност и всичко изведнъж ще започне да изглежда по различен начин! Депресията ти ще се вдигне. Ще имаш мир по време на битката ти. Ще благословя душата ти със сигурност!“

Тези думи се забиха в духа ми. Но аз се почудих: „Какво иска да каже Господ с „жертва на благодарност“? Отидох до конкорданса, за да потърся тази фраза в Библията. Бях изумен от всички препратки, които намерих:

“И нека принасят жертви на хвала, И радостно възвестяват делата Му.” (Псалм 107:22)

“На Тебе ще принесе жертва на хваление, И името Господно ще призова.” (116:17)

“Да застанем пред Него със славословие. С псалми да възкликнем на Него” (95:2)

“Ще хваля името на Бога с песен, И ще Го възвелича с хваления; И това ще угоди Господу Повече от вол, от юнец...” (69:30-31)

Спомних си също най-известния Библейски пасаж за благодарността: „Влезте в портите Му със славословие. И в дворовете Му с хваление; Славословете Го и благославяйте името Му.” (100:4)

Докато четох коментарите върху последния стих, аз открих, че псалмиста говори за деня на изкуплението в Стария Завет. И какъв невероятен ден беше това само!

В Стариет Завет Израел спазваше ежегоден ден на изкуплението, в който хората бяха пречиствани от всичките си грехове, които им се бяха натрупали през изминалата година. Изкуплението ставаше чрез жертвоприношението на свещеника. Но преди този ден всяка година над лагера трябва да е имало грозен, черен облак от депресия, защото хората бяха смазани от бремето на насъбралите им се грехове.

Каква невероятно важна церемония беше деня на изкуплението само! Израилтяните трябва да я планират седмици преди това. Ето какво се случваше на този ден:

Две млади кози (наречени „телета“ в Библията) бяха отвеждани до портите на шатъра и давани на първосвещеника като жертва. Двете кози трябва да са с еднакво тегло, височина и чистота. Беше теглен жребий и едната коза беше избирана за кръвна жертва. Ален плат беше връзван около шията ѝ, за да се вижда, че е жертвена. Другата коза беше изкупителна жертва и се държеше извън святото място.

Първата коза беше водена до олтара и заколвана, а там кръвта ѝ се събираше в съд. След това свещеника занасяше кръвта в пресвятото място, където я предаваше заедно с тамян. Докато гореше тамяна той изпълваше пресвятото място с дим, който изобразяваше Божието присъствие. След това свещеника пръскаше с кръв омилостивилицето веднъж, а пред него – 7 пъти.

Отвън всички хора в лагера бяха проснати на земята по време на цялата жертвена процедура. Никой не виждаше как се случва всичко това. Въпреки това този ритуал означаваше, че за греховете им е извършено изкупление. Прегрешенията им за цялата година бяха опростени или „покрити“.

За разлика от първата част, втората беше съвсем видима церемония за всеки израилтянин. Всъщност, в този момент всеки трябва да стане и да се радва.

Докато все още беше в пресвятото място, свещеника сменяше специалните си дрехи и си обличаше обикновените, свещеническите дрехи. След това излизаше и полагаше двете си ръце върху другата коза. Сега, еврейската дума за „жертвена коза“ означава „премахване“. А действието на свещеника с полагането на ръцете си върху нея символизираще преминаването на греховете на целия народ върху животното:

“И като положи Аарон двете си ръце на главата на живия козел нека изповяда над него всичките беззакония на израилтяните, всичките им престъпления и всичките им грехове, и нека ги възложи на главата на козела; тогава да го изпрати в пустинята чрез определен човек” (Левит 16:21).

“Определеният човек“ споменат тук беше силен физически, избран за тежката задача да заведе жертвената коза в пустинята и да я остави там. Този човек не можеше да заведе козата на което и да е място в пустинята, обаче; животното можеше да се върне обратно и хората щяха да си спомнят за греховете си. Така че той трябва да е добре подготвен физически да заведе козата далеч, в някоя необитаема местност, място, от което тя нямаше да може да се върне.

“И като пусне козела в пустинята, козелът ще понесе на себе си всичките им беззакония в необитаема земя.” (стих 22). Фразата „необитаема“ тук означава „място, от което не можеш да избягаш“. Докато определеният човек водеше козата в пустинята, той беше следван от група стражи, които носеха знамена. Посоката, в която се отправяха, обикновено беше някоя долина, обградена от шелф, откъдето козата нямаше да избяга.

Сега, докато свещеника полагаше ръцете си на козата, започвайки втората част от изкупителната церемония, той изповядваше греховете на целия лагер. Всъщност той се молеше: „Господи, положи греховете ми и тези на народа върху главата на тази коза. Сега бягай!“

Определеният човек след това слагаше каишка на козела и го водеше извън лагера. Каква гледка представляваше това за хората само! Цял Израел стоеше и гледаше, викаше и се радваше, докато козата беше водена извън стана. Това беше показна проповед, която всички – включително и децата – можеха да разберат: „Не само че са ни простени греховете, но те се отнемат от нас!“

Хората знаеха, че след като козела си отидеше, те никога повече нямаше да го видят. А и Господ нямаше да помни греховете им. Така че от лагера се разнасяше силен вик!

Това е чудесна илюстрация за онова, което прави Исус Христос за нас. Двата козела изобразяват Исус – агнето, което беше заклано за нас и Този, който носи греховете на света:

“Той наистина понесе печалта ни, И със скърбите ни се натовари; А ние Го сметохме за ударен, Поразен от Бога, и наскърбен.” (Исая 53:4). “Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото, тъй щото, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; с Чиято рана вие оздравяте.” (1 Петрово 2:24). Както определеният човек, който водеше козите, Исус е погребал греховете ни на „необитаемо“ място: „... Ти ще хвърлиш всичките им грехове в морските дълбочини.“ (Михей 7:19)

Както израилтяните, ние също трябва да влезем в Господното присъствие с благодарност!

Ние живеем във време, в което нашия първосвещеник Исус вече е принесъл жертвата на собствената Си кръв пред Отец, за да изкупи греховете ни. Христос вече е изтрил прегрешенията ни и никога няма да си ги спомни. Така че за нас делото на изкуплението е завършено.

Но както израилтяните, така и ние трябва да отидем в Господния двор както казва Псалм 100 – с благодарност и хваление. И трябва да занесем при Бог два „козела“:

“Вземете със себе си думи и върнете се при Господа; Речете му: Отнеми всяко наше беззаконие, И приеми благата ни; Така ще отдадем благодарствени приноси от устните си.” (Осия 14:2). Думата „приноси“ тук изобразява нашите устни или думи. Цялостното значение на тази фраза на иврит е: „Ние ще ти дадем млади бикове – нашите устни.“

Жертвата на благодарността ни трябва да бъде принесена чрез двата козела, които носим – жертва с устните или с гласа ни. Бог казва: „Донесете в присъствието Ми думите си на благодарност. Говорете, пейте хваленията си към Мен!“

Ние не трябва вече да носим кръвни жертви на Бог или приноси от сребро и злато, за да се изкупим. Вместо това трябва да Му принасяме хваление и благодарност от устните си: „Прочее, чрез Него нека принасяме на Бога непрестанно хвалебна жертва, сиреч, плод от устни, които изповядват Неговото име.“ (Евреи 13:15). „Плодът на устните“ е нашата благодарност!

Един от най-ярките примери за това се намира в книгата на Йона

Чуйте думите на Йона: „Защото Ти ме хвърли в дълбочините... И потоци ме обиколиха; Всичките твои вълни и големи води преминаха над мене... Водите ме обкръжиха дори до душа... Слязох до дъното... Земните лостове ме затвориха за винаги“ (Йона 2:3-6)

Йона стигна до дъното, беше затворен в корема на кита. Той се бореше за живота си, изпълнен с отчаяние, срам и вина. Беше тъжен, буквално унижен до краен предел. Мислеше си, че Бог го е изоставил.

Как излезе Йона от ямата? Просто казано, той взе изпита! „Като чезнеш в мене душата ми, спомних си за Господа... Но аз ще принеса жертва с хвалебен глас...“ (стихове 7, 9)

Йона не получи никакво слово на освобождение. Той беше в безнадеждна ситуация, всичко около него беше мрак и тъмнина. Той беше готов да падне. Но когато стигна до тази точка, той каза: „Просто ще благодаря на Господ!“

По време на всичките си проблеми Йона влезе в Господното присъствие с „козите“ на устните си и благодари! Бог отговори: „Това чаках да чуя, Йона. Ти Ми повярва при всичко това. Току що си взе изпита!“

Библията казва: „И Господ заповяда на рибата; и тя избълва Иона на сушата.“ (стих 10). След заповед от небето рибата изплю Йона на брега. И този обременен човек трябва да се е търкалял по брега викайки: „Свободен съм! Свободен съм!“ Той вероятно танцуваше, докато махаше водораслите от косата си, защото вече беше отишъл пред олтара на благодарността!

Може би ще попиташ: „Брат Дейв, ако взема изпита си, това ще ми гарантира ли, че никога няма да трябва да ходя на друг?“ Не, никога! Вярата ни бива изцеждана от нас, просто защото живеем в този паднал, греховен свят. Господ трябва да продължава да ни окуражава.

Ето защо Павел ни казва: „... във всяко нещо, с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение“ (Филипяни 4:6). „Вкоренени и назидавани в Него, утвърждавани във вярата си, както бяхте научени, и изобилващи [в нея с] благодарение.“ (Колосяни 2:7)

Преминаваш ли през трудности? Имаш ли врагове, които те нараняват, които те разкъсват на парчета? Изправен ли си пред ситуация, за която не можеш да направиш нищо? Смазан ли си от тежест, скръб, стрес? Чувстваш ли че не можеш да понесеш повече?

Скъпи светии, не се притеснявайте. Не дяволът е този, който работи с вас, а Бог! Господ знае, че ще се нуждаеш от голяма вяра, за да победиш мрачните времена в бъдеще. Всъщност, ти трябва да можеш да устоиш само чрез вяра. Въпреки това Той знае, че вярата ти трябва да бъде изпитана с огън – огънят на нещастieto, изпитанията, проблемите.

От това как реагираш в кризата се определя ходенето ти с Бог след това. Ако правиш нещата по твоя си начин, ако не чакаш Господ да се справи със ситуацията, ще се спъваш по целия път.

Когато няма какво да направиш – благодари. Благодари на Господ за прошката, за това, че те е освободил от миналите грехове. Благодари Му, че те е освободил от зъбите на лъва, че ти е дал нов дом в слава, за всичките минали благословения, за всичките обещания, за всичко, което ще направи. Благодари за всичко!

Ние служим на Бог, който ще ни изведе от най-дълбоките кризи на сигурния бряг. Така че направете Му олтар сега в сърцата си – по време на кризата. И Му принесете жертва на благодарност!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1997 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Sacrifice of Thanksgiving!](#) / [Жертвата на благодарност!](#)